

Türjei Zoltán

## Bőrön belül

Ráncok takarják előlem az életet.  
Barázdáik egy-egy reggelem.  
Szép vagyok, de csak kívülről látszom.  
A bőrön belül senki nem érinti csillagom.  
Az egymást ölelő héjak simák és édesek.  
Hagyma nő magából ilyen semmi-koszorúnak.  
Omoljanak egymásba hegyek,  
vonuljanak zöld szagú erdők,  
dübörgő gölemek a földeken,  
robbanjanak szupernóvák fekete ős-terekben,  
hasadjanak atommagok kristály-villanással,  
teljenek el pillanatok éger-suhanással,  
érkezzenek megváltók szírom-lebegéssel,  
én csak magamra várok,  
a világnak fénylő süvegében.

## Mérhetetlen

Metsző délutánok sorakoznak,  
mint az út menti fák.  
Várják a kihalást, türelmesek.  
Aki nem él, annak van ideje.  
Pontosabban nincs.  
És ez mérhetetlenül több annál,  
mint akinek van.

# A virrasztás bajnokai

Takuu (Pápua Új-Guinea) / d.sz. 4° 45' / k.h. 136° 59' /  
terület: 1,4 km<sup>2</sup> / népesség: 560 fő

A nulla nem szám, a nulla tagadás.  
Három betű kellene csak a maradáshoz,  
de a nedves talajon nem érik a búza.  
A szigetlakók mind égő tekintetűek.  
A virrasztás bajnokai ők, kitárt sebeikkel várják a megváltót.  
Kösse be, nyomjon rá kenőcsöt, vagy vágja ki végleg.  
Az esték csendben telnek.  
A tűz halk pattogása jelzi, hogy még nem múlt el minden.  
A ritkuló foltok még mindig határozott elrendeződést mutatnak.  
A semmihez végtelennek tűnő út vezet, telve létezéssel.  
Idővel hozzá lehet szokni ehhez is.  
Új nyelveket már nem kell tanulni, csak a régit elfelejteni.  
Egyre kevesebb helynek van neve.  
Már csak egy partszakasznyi sáv a minden,  
mielőtt beleolvad az óceánba.

